

РЕШЕНИЕ № 18 ОТ 24.01.2013 Г. ПО Н. Д. № 1482/2012 Г., Н. К., Ш Н. О. НА ВКС

Върховният касационен съд на Република България, трето наказателно отделение, в съдебно заседание на седемнадесети януари, две хиляди и тринадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ц. П.
ЧЛЕНОВЕ: Д. А.
К. Ш.

при секретар Л. Г. и в присъствието на прокурора А. Г. изслуша докладваното от съдията Цветинка Пашкунова н. д. № 1482/2012 г.

Касационното производство е образувано по жалба на подсъдимия Г. Г., подадена чрез упълномощения му адвокат срещу решение № 2 от 21.05.2012 г. на Апелативния специализиран наказателен съд, по внохд № 40/2012 г., с което е изменена постановената по нохд № 25/2012 г. присъда от 15.02.2012 г. на Специализирания наказателен съд.

В жалбата се релевират оплаквания за несъблюдаване на процесуалните правила и за явна несправедливост на санкцията.

В подкрепа на визираните касационни основания по чл. 348, ал. 1, т.т. 2 и 3 от НПК се излагат съображения за ограничения на правото на защита на Г. Г. в досъдебната и съдебна фаза на наказателния процес, чрез дерогиране на императивните предписания на чл. 246 от НПК при изготвяне на обвинителния акт, който не отговаря на изискванията и съдържа сериозни неясноти и противоречия по отношение на времевите параметри на създаване и действие на организираната престъпна група, и участието на подсъдимото лице.

Аргументира се и неправилност на отказа на въззивната инстанция за прилагане института на условното осъждане спрямо наложеното за престъплението наказание-ЛИШАВАНЕ ОТ Свобода.

При условията на алтернативност се претендира отмяна на първоинстанционната присъда и въззивно решение, и връщане на делото за отстраняване на допуснатите процесуални нарушения, респективно ревизия на обжалвания съдебен акт санкционната му част, чрез правоприлагане на материалноправната норма на чл. 66 от НК.

Депозирана е жалба и от подсъдимия Д. Д., обективираща несъгласие с приетите от съдебните инстанции фактически положения за извършеното престъпно посегателство и с лимитираните правни очертания по чл. 321, ал. 3, т. 2, вр.ал. 2 от НК, като се предлага при преценка на доказателствените материали, приобщени по дела №№ 405/2009 г. и 557/2009 г., по описа на Добрички окръжен съд, да се изведе заключение за доброволното предаване на този участник в престъпната организация на органите власт и осъщественото от него деяние бъде преквалифицирано по чл. 321, ал. 5 от НК.

Мотивира се и прекомерна завишеност на определеното за инкриминираното престъпление наказание две години и шест месеца ЛИШАВАНЕ ОТ Свобода, несъответно на данните за личността на извършителя - младежка възраст; семейно положение; здравословно състояние; упражнената спрямо Д. Д. принуда, предпоставила включването му в престъпната група; оказаното от подсъдимия съдействие на разследващите и направените пред съда самопризнания.

Недоволен от индивидуализираните с въззивния съдебен акт санкционни последици е и подсъдимият П. Ж., който в подадената чрез процесуалния му представител жалба обръща особено внимание на пренебрегнатите от решаващия съд обстоятелства, сочещи на неговия незначителен каузален принос в организираната престъпна група, на чистото му съдебно минало, коректно процесуално поведение в хода на досъдебното и съдебно производство, и на продължилото в неразумни срокове наказателно разследване. С поставен акцент на очертаната в чл. 36 от НК специална превенция при диференциране на отговорността на подсъдимото лице, се обосновава необходимост от отлагане изпълнението на наказанието - ЛИШАВАНЕ ОТ Свобода, с подходящ изпитателен срок, при условията на чл. 66 от НК.

В заседание на 17.01.2012 г., подсъдимият Д. и адвокатът му се явяват лично пред настоящата инстанция, и поддържат жалбата.

Подсъдимите Г. Г. и П. Ж. се представляват от договорен защитник, който пледира за правоприлагане на чл. 354, ал. 1, т. 3, вр. ал. 2, т. т. 1 и 3 от НПК.

Прокурор от Върховната касационна прокуратура дава заключение, че въззивното решение следва да бъде оставено в сила.

Върховният касационен съд, в пределите на инстанционната проверка по чл. 347 от НПК, за да се произнесе, взе предвид следното:

С присъда от 15.02.2012 г., обявена по нохд № 25/2012 г., Специализираният наказателен съд, след проведено съкратено съдебно следствие, при предвидената в чл. 371, т. 2 от НПК алтернатива, е признал Г. Г. Г., Д. Д. Д. и П. К. Ж. за виновни в това, че през периода от месец януари 2009 година до 15.12.2009 година, в гр. Добрич, участвали в образувана и ръководена от С. Н. П. организирана престъпна група, въоръжена, създадена с користна цел и с цел да върши престъпления по чл. 339, ал. 1 и чл. 354а, ал. 1 и 2 от НК, поради което на основание 321, ал. 3, т. 2, вр. ал. 2 от НК, вр. чл. 58а, ал. 1, вр. чл. 55, ал. 1, т. 1, вр. чл. 2 от НК кангажирал тяхната наказателна отговорност.

Подсъдимият Д. Д. е осъден на две години и шест месеца ЛИШАВАНЕ ОТ Свобода, при първоначален строг режим на изтърпяване в затвор или затворническо общежитие, като при съблюдаване на императивните предписания на чл. 68, ал. 1 от НК е приведена в изпълнение определената по нохд № 532/2008 г. на Добрички окръжен съд санкция- две години лишаване от свобода.

На подсъдимите лица Г. Г. и П. Ж. са наложени наказания - по две години и шест месеца ЛИШАВАНЕ ОТ Свобода, с освобождаване от изтърпяването им по чл. 66 от НК при тригодишен изпитателен срок, през който в съответствие с изискванията на чл. 67, ал. 3 от НК е постановено изпълнение на пробационна мярка по чл. 42а, ал. 2, т. 1, вр. ал. 1 от НК - задължителна регистрация по настоящ адрес.

С решение № 2 от 21.05.2012 г., по внохд № 40/2012 г., в производство, инициирано по протест на прокурора и жалба на подсъдимия Д. Д., Апелативният специализиран наказателен съд, упражнявайки правомощията, възложени му от разпоредбата на чл. 337, ал. 2, т. 2 от НПК изменил първоинстанционната присъда, чрез отмяна приложението на чл. 66 и чл. 67, ал. 3 от НК спрямо Г. Г. и П. Ж., определяйки общ режим на изпълнение на определените им санкции, в затворническо общежитие от открит тип, и потвърдил атакувания съдебен акт в останалата му част.

Жалбата на подсъдимия Г. Г. е неоснователна.

При осъществения инстанционен контрол настоящият състав не констатира релевираните процесуални нарушения, допуснати в досъдебната и съдебна фаза на наказателното производство.

Конституционно установеното право на защита, регламентирано и в императивните норми на чл. 15 и чл. 55, ал. 1 от НПК, предвиждащи осигуряване на

съответни способи и на юридически гаранции за неговото ефективно реализиране, не е накърнено при повдигане на обвинението Г. Г.

Внесеният от Специализираната прокуратура в компетентния съд обвинителен акт отговаря на изискванията на чл. 246 от НПК и е съобразен с основните положения в ТР № 2/2002 г. на ОСНК на ВКС. При повдигането на обвинение органът по процесуално ръководство на досъдебната фаза на наказателния процес е длъжен да осигури правото на защита на обвиняемия, поради което и необходимите реквизити на съдържанието на изготвения от него акт са изчерпателно визирани в процесуалния закон и се изразяват в необходимост от посочване на престъплението, в което лицето се обвинява, със съответните обективни признаци /време, място, изпълнително деяние, механизъм на извършване, предмет, вредоносни последици/, и субективните им измерения в съзнанието на автора на посегателство; доказателствата, подкрепящи фактичката обстановка; и приложимия закон.

По настоящото наказателно дело прокурорът е изпълнил тези си служебни задължения, формулирайки точно и ясно обвинителната теза. При излагане на фактите в обстоятелствената част на акта на обвинителната власт, представителят на прокуратурата е описал релевантната за престъпната съставомерност по чл. 321, ал. 3, т. 2, вр. ал. 2 от НК неправомерна дейност, като в обсега на същите са посочени нейните времеви и пространствени параметри; лимитирани са изискуемите се от правните очертания на общественоопасното посегателство форми на изпълнителните деяния на съпричастните към организираната престъпна група и квалифициращите престъплението като по-тежко наказуемо елементи; и изчерпателно визирани проявите на участващите в престъпната организация лица през периода от месец януари 2009 година до 15 декември 2009 година, от значение за възникването и реализирането на тяхната наказателна отговорност.

Логическа последица от това е и процесуалното поведение на Г. Г. в съдебната фаза на наказателното производство. В съдебно заседание на 15.02.2012 г. подсъдимият в присъствието на упълномощения си адвокат и с пълното съзнание за последиците от своето изявление, е декларирал разбиране на предявеното обвинение и признал изцяло изложената в прокурорския акт фактология, изрично съгласявайки се да не се събират доказателства за нея.

Възрастта и психо-физическото развитие на Г. Г. не обосновават възможност за произволно и необмислено приемане за даденост на обстоятелства, при релевираните от защитата неясноти и противоречия за причините, характера и естеството на обвинението, на неговите фактически и юридически характеристики, създаващи процесуални пречки за придобиване на нужната информираност и непозволяващи упражняване на допустимата защита, като отсъстват твърдения за пороци в афишираната воля и за манипулации при отразяване на заявеното в изготвения писмен съдебен протокол.

Правилно в съответствие с описаната от представителя на обвинителната власт и призната от подсъдимия фактическа обстановка за инкриминираното престъпление контролираният съдебен състав е формирал своите правни изводи за приложимия материален закон, с произтичащите от това наказателни санкционни последици за лицето.

По справедливост, при съблюдаване тежестта на престъпното посегателство по чл. 321, ал. 3, т. 2, вр. ал. 2 от НК и данните за личността на дееца / неосъждан, семеен с две малолетни деца, трудово ангажиран, съдействал с направените самопризнания за разкриване на обективната истина в процеса/, на основание чл. 58а, ал. 1, вр. чл. 55, ал. 1, т. 1 и чл. 2 от НК е отмерено наказанието на Г. Г. - две години и шест месеца ЛИШАВАНЕ ОТ Свобода.

С юридически усет и проявен професионализъм въззивният съд е обосновал и необходимостта от ефективно изтърпяване на санкцията. Високата степен на обществена опасност на инкриминираното деяние, изведена от съпричастните към организираната

престъпна група лица - 11 /единадесет/ на брой; от продължителния период от време, през който същата е функционирала; и от кумулираните квалифициращи обстоятелства при осъществяване на посегателството, преценена във взаимовръзка с конкретните действия на Г. в качеството му на участник от второ ниво, непосредствено след ръководителя в престъпното сдружение /той вербувал дилъри за разпространение на високорискови наркотични вещества; зареждал ги с наркотик; събирал всички приходи от реализираните продажби; водел отчетността на паричните средства, които предавал на С. П.; имал ключова роля в акциите, свързани с "наказателна" разправа с дилъри-длъжници и с лица, продаващи наркотични вещества в териториалния периметър на групата, за себе си; и значително допринесъл при реализиране целите на престъпното сдружение, включително с извършените престъпни деяния по съхранение и укриване на оръжия, за които има самостоятелно висящо наказателно производство по чл. 339 от НК/, налагат социална изолация на подсъдимия от обществото.

Неоснователна е и жалбата на подсъдимия Д. Д.

Обективиранието несъгласие с приетите от съда фактически положения за инкриминираното престъпление, несъответни на обективната истина и на приобщения по нощд №№ 405/2009 г. и 557/2009 г. на Окръжен съд - Добрич доказателствен материал, установяващ доброволното предаване на Д. Д. на органите власт, и с очертаната въз основа на тях правна квалификация по чл. 321, ал. 3, т. 2, вр.ал. 2 от НК противоречи на буквата и духа на закона, и на Тълкувателно решение № 1 от 06.04.2009 г., по т.д. № 1/2008 г. на ВКС.

Характерът и особеностите на диференцираната процедура по чл. 371, т. 2 от НПК формират заключение за процесуална недопустимост на възражения за недоказаност и липса на корелация между описаните от представителя на обвинението факти, признати от подсъдимия и възпроизведени в съдебния акт, на действителността. След като Д. Д. по своя воля е създал предпоставки за разглеждане на делото по предвидения в Глава двадесет и седма на НПК ред, отказвайки се от състезателен наказателен процес, и особеното производство е проведено при стриктно спазване на предписанията на чл. 372, ал. 4, вр. чл. 371, т. 2 от НПК не може да се релевира конкретика, различна от тази в прокурорския акт, съответно съдът да установява несъвместима с признатите обстоятелства фактология и да инкорпорира подкрепящи я доказателства. При визираната процедура, в очертаната от чл. 371, т. 2 от НПК алтернатива, допустимата защита на осъденото лице остава ограничена в рамките на признатите фактически положения по обвинителния акт. В техния обсег могат да се противопоставят правопроменящи и правопогасяващи обстоятелства, свързани с приложимия материален закон, и с наказателната отговорност. В тези предели е лимитирано излагането на съображения за необходимост от приложение на относимите основни институти на наказателното право; предлагане на аргументи за обективните и субективни признаци на престъпния състав, и за правната квалификация, лимитирана в особените норми на наказателния кодекс; релевиране на доводи за наказателна неотговорност, погасителна давност и индивидуализация на санкциите. Това обаче е възможно при условие, че е съвместимо с фактите, описани в прокурорския акт и не внася изменения в техните очертания.

При диференциране на наказателната отговорност на Д. Д. - две години и шест месеца ЛИШАВАНЕ ОТ Свобода, е обсъдена конкретиката на усложнената, с оглед съпричастните лица и с изключителна обществена опасност, предвид обекта на посегателство и преследваните цели, престъпна дейност, субсумираща състава на чл. 321, ал. 3, т. 2, вр.ал. 2 от НК. Компетентно са коментирани и фактическите данни, сочещи на мястото на подсъдимия в структурата на престъпното сдружение и на каузалния му принос в неправомерните прояви на организацията по доставка, разпространение на наркотици и отчитане на парите от тях на ръководителя С. П.

Мотивиращи наложената санкция са и обстоятелствата, свързани с личността на дееца, намерили съответно отражение в спецификата на престъплението; и съдържащи се в

бюлетина за съдимост на Д. Д. /осъждан с влязла в сила присъда за престъпление по чл. 354а от НК/, в недобрите характеристични справки за същия, и в писмения материал за младежката му възраст, семейно положение, здравословно състояние и процесуално поведение по време на наказателното разследване, на които е отдадено нужното значение.

Промяна в позицията не внасят аргументите на защитата, че подсъдимият е бил "принуден" да участва в престъпното сдружение. Поотделно и в съвкупност са анализирани и ценени, относимите към акцентирания факт доказателства, очертаващи налични отношения между С. П. и Д. Д., свързани с разпространение на наркотични вещества, по повод на които той бил задържан през м.февруари 2008 г. и изпаднал във финансова зависимост от П., поради "нереализирането" на иззетия от органите на МВР наркотик; и установяващи целенасоченост и активност на подсъдимия след неговото присъединяване към престъпната група, при осъществяване на поставените му от ръководителя задачи /изпълнявани успешно, съзнателно, без възражения и упражняван натиск/, което го извело на второ ниво в йерархичната структура на организацията.

Формираното заключение не се разколебава и от безспорно установеното за физическото здраве на Д. Д. и за оказаното от подсъдимия процесуално съдействие в наказателното производство. Според изготвената съдебномедицинска експертиза, Д. Д. страда от нефролитиаза /бъбречно-каменна болест/, като общото му състояние е стабилизирано, предписана е медикаментозна терапия и лечение в Урологична клиника, което при необходимост може да се провежда при условията на чл. 447, т. 3 от НПК.

Що се отнася до депозираните самопризнания в рамките на диференцираната процедура по Глава Двадесет и седма от НПК, при предвидената в чл. 371, т. 2 от НПК алтернатива, те са предположили приложение на Съкратеното съдебно следствие в производството пред първата инстанция, с императивно произтичащите от това по-благоприятни санкционни последици по чл. 58а, ал. 1, вр. чл. 55 от НК.

Визираните правнорелевантни за индивидуализацията на наказанието обстоятелства, на които се обръща особено внимание от процесуалния представител на Д., при съотнасяне с очертанния облик на инкриминираното престъпление и формата на съпричастност на подсъдимия към него, не обуславят редуциране на санкцията.

Жалбата на подсъдимия П. Ж. е неоснователна.

Настоящият касационен съд не приема наличие на релевираното касационно основание по чл. 348, ал. 1, т. 3, вр. ал. 5, т.т. 1 и 2 от НПК, предполагащо ревизия на атакувания съдебен акт, в санкционната част, чрез правоприлагане на чл. 354, ал. 1, т. 3, вр. ал. 2, т.т. 1 и 3 от НПК.

Инкриминираното престъпно посегателство, с оглед неговата насоченост срещу обществените отношения, свързани с реда и спокойствието на гражданите; предвид характеризиращите неправомерната дейност обективни и субективни признаци- време, териториален обхват, форми на изпълнителното деяние, особености на умисъла и на специалните цели; при съблюдаване с участващите в престъплението лица и с каузалния им принос, разкрива висока степен на обществена опасност.

Очертаните факти, интерпретирани в кореспондираща връзка с проектираните в инкриминираното поведение личностни качества на автора на престъпното посегателство П. Ж. - демонстрирани упоритост и инициативност при снабдяването на организираната престъпна група с наркотични вещества /марихуана, амфетамини/, спечелили доверието на ръководителя П. и отредили му възлова роля в сдружението; с установените обстоятелства за неговите възраст, чисто съдебно минало и процесуална помощ за разкриване на истината в процеса, не налагат намаляване на наказанието -ЛИШАВАНЕ ОТ Свобода за срок от две години и шест месеца.

Конкретната тежест на престъпното деяние и личната опасност на дееца са съобразени и при определяне на начина на изтърпяване на санкцията /при общ режим, в затворническо общежитие от открит тип/ Претендираното от процесуалния представител на подсъдимия отлагане изпълнението на наказанието- ЛИШАВАНЕ ОТ Свобода, предполага кумулативната даденост на лимитираните в чл. 66 от НК изисквания относно размера на определената санкция и липсата на предходни осъждания, които съдът е суверенен и оправомощен да преценява, с оглед възможната реализация на целите по чл. 36 от НК. Характеристиките на осъщественото от П. Ж. престъпно посегателство по чл. 321, ал. 3, т. 2, вр.ал. 2 от НК и неговият обществен отзвук, не мотивират прилагане на института на условното осъждане, поради предписаната генерална и специална превенция- необходимост от предупредително и поправително-възпитателно въздействие на наказанието спрямо осъдения и останалите членове на обществото, което в обсега на своята дискреция, съдът е взел предвид.

В разисквания смисъл, в съответствие с установената съдебна практика на ВКС на РБ и на Европейския съд по правата на човека за критериите при оценка на разумния срок на наказателно разследване /сложност на делото, поведението на лицето и поведението на компетентните държавни власти/, въззивната инстанция е съобщила и изтеклия период от време от престъплението, на който защитата се позовава при предявяване на искането за приложение на чл. 66 от НК.

Изложеното формира убеждението на настоящия състав за отсъствие на визираните от подсъдимите Г. Г., Д. Д. и П. Ж., касационни основания по чл. 348, ал. 1, т.т. 1-3 от НПК, предполагащи отмяна или ревизия на въззивния съдебен акт.

Мотивиран от горното, Върховният касационен съд, трето наказателно отделение

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 2 от 21.05.2012 г. на Апелативния специализиран наказателен съд, обявено по внохд № 40/2012 г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

